

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 22/2026-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo**, Bajkalská cesta 31, Bratislava, IČO 00 168 017, zastúpeného FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B2-58C/86/2017 z 24. novembra 2025 takto

rozhodol:

1. Uznesením Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B2-58C/86/2017 z 24. novembra 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B2-58C/86/2017 z 24. novembra 2025 **zrušuje a vec vracia** Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** sťažovateľovi nahradiť trovy konania v sume **1 521,60 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie

zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa sťažovateľ domáha aj primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur a náhrady trov konania.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením, ktorým mestský súd rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť sťažovateľovi trovy konania.

3. Sťažovateľ ako žalobca sa na Okresnom súde Bratislava II domáhal proti žalovanému – COOP PRODUKT SLOVENSKO záujmové združenie výrobných a iných družstiev zaplatacia vyrovnacieho podielu po skončení členstva sťažovateľa u žalovaného z tam špecifikovaného majetku žalovaného k rozhodnému obdobiu 31. decembra 2013 v súlade so stanovami žalovaného.

4. Keďže sťažovateľ v čase podania žaloby nedisponoval dôkazmi (a žalovaný ich odmietol dobrovoľne predložiť), z ktorých by bolo možné uplatnený nárok presne peňažne vyčíslieť, sťažovateľ vyčíslil svoj nárok percentuálnym podielom (2,91 %) z presne označeného majetku a iba pre účely splnenia si povinnosti zaplatiť súdny poplatok ho predbežne peňažne ocenil sumou 20 000 eur. Zároveň však zdôraznil, že toto ním určené ocenenie nezodpovedá reálnej hodnote uplatneného nároku a túto bude z jeho strany možné presne peňažne vyčíslieť až po tom, čo za súčinnosti súdu budú zadovažované v tomto smere všetky východiskové podklady. Sťažovateľ v priebehu konania podaním z 11. júna 2019 iba peňažne vyčíslil žalobou uplatnený nárok na sumu 112 999,66 eur po tom, čo sa to prvýkrát stalo v konaní možným. Sťažovateľ si teda týmto podaním neuplatňoval iný nárok ani nárok vo vyššom rozsahu, než bol uplatnený žalobou, a teda z obsahového hľadiska jeho podanie z 11. júna 2019 nebolo zmenou žaloby, ale peňažným vyčíslením žalobou uplatneného nároku.

5. V rámci prvotného rozhodovania všeobecných súdov v danej právnej veci bol sťažovateľ v konaní úspešný len čiastočne, vo výrazne menšom rozsahu.

6. K zmene stavu došlo po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rámci rozhodovania o dovolaní sťažovateľa vyslovil v uznesení sp. zn. 5Cdo/171/2021 z 29. marca 2023 právny názor, v dôsledku ktorého bol sťažovateľ napokon v konaní úspešný v plnom rozsahu.

7. Po právoplatnom skončení veci mestský súd rozhodol o výške trov konania, kde okrem iného rozlišoval medzi úkonmi právnej služby uskutočnenými do pripustenia zmeny žaloby a po pripustení zmeny žaloby, čomu prispôbil základnú sadzbu tarifnej odmeny.

8. Pôvodné rozhodnutie mestského súdu (uznesenia č. k. B2-58C/86/2017-1432 z 23. januára 2024 a č. k. B2-58C/86/2017-1454 z 13. septembra 2024) bolo podrobené prieskumu ústavného súdu, ktorý nálezom sp. zn. I. ÚS 118/2025 zo 7. mája 2025 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením mestského súdu č. k. B2-58C/86/2017-1454 z 13. septembra 2024 a zároveň ústavný súd predmetné uznesenie zrušil a prikázal mestskému súdu, aby vo veci znova rozhodol.

9. Po zrušení rozhodnutia mestského súdu ústavným súdom bolo úlohou sudcu mestského súdu znova rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č. k. B2-58C/86/2017-1432 z 23. januára 2024, ktorým mestský súd zaviazal žalovaného na zaplataenie 26 559,77 eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 8 658,53 eur, zo zaplataeného súdneho poplatku vo výške 17 868,50 eur a z trov dôkazu vo výške 32,74 eur.

10. Mestský súd uznesením sp. zn. B2-58C/86/2017 z 24. novembra 2025 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka opätovne zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Podľa presvedčenia sťažovateľa mestský súd zasiahol do jeho základných práv tým, že nerešpektoval pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania ani právny názor vyslovený najvyšším súdom v dovolacom rozhodnutí ani právny názor vyslovený ústavným súdom v náleze zo 7. mája 2025, keďže opätovne dospel k záveru o tom, že bez ohľadu na to, či podanie sťažovateľa z 11. júna 2019 bolo alebo nebolo návrhom na zmenu žaloby, v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) platí, že za tarifnú hodnotu sa považuje výška peňažného plnenia alebo cena vecí alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby, a dôvodil, že až do podania sťažovateľa z 11. júna 2019 nebolo možné tarifnú hodnotu (výšku sťažovateľom požadovaného peňažného plnenia) určiť, resp. táto bola samotným sťažovateľom určená vo výške 20 000 eur. Z uvedeného dôvodu musel súd až do tohto okamihu vychádzať z tarifnej hodnoty vo výške 20 000 eur, ako zrozumiteľne vysvetlil vyšší súdny úradník vo svojom rozhodnutí o výške náhrady trov konania z 23. januára 2024. Skutočnosť, či podanie sťažovateľa z 11. júna 2019 z procesného hľadiska bolo alebo nebolo návrhom na zmenu žaloby, nemohla mať podľa napadnutého uznesenia vplyv na rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania. Skutočnosť, či je nejaké podanie žalobcu súdom posúdené ako zmena žaloby, nemôže mať vplyv na posúdenie súdu, aká bola tarifná hodnota vecí v čase vykonania toho-ktorého úkonu právnej služby, resp. aká bola výška peňažného plnenia v čase poskytnutia právnej služby. Zmena ceny vecí alebo práva, ku ktorej dôjde v priebehu poskytovania právnej služby, pritom má vplyv na výšku tarifnej hodnoty, a tým aj spôsob výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Z tohto hľadiska preto ani nemohlo ísť o nerešpektovanie právneho názoru dovolacieho súdu zo strany vyššieho súdneho úradníka, keďže dovolací súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal touto právnou otázkou (t. j. nezaoberal sa tarifnou hodnotou vecí v čase vykonania toho-ktorého úkonu právnej služby).

12. Sťažovateľ sa s už uvedeným názorom mestského súdu nestotožňuje z viacerých dôvodov a poukazuje na právny názor vyslovený dovolacím súdom i ústavným súdom v jeho právnej veci, ako aj na z označených rozhodnutí vyplývajúcu kasačnú záväznosť, ktorá nebola rešpektovaná.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

13. Na výzvu ústavného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti reagoval zákonný sudca, ktorý vo vyjadrení z 27. februára 2026 uviedol, že v zmysle nálezu ústavného súdu bol mestský súd viazaný výlučne právnym názorom o tom, že sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola podaná včas. Poukazuje tiež na to, že z nálezu ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd sa

nezaoberal ďalšou argumentáciou sťažovateľa ani zúčastnenej osoby (napr. či sťažovateľ bol pri vyčíslení výšky svojho majetkového podielu v stave dôkaznej núdze z dôvodu na strane žalovaného, či mestský súd vychádzal pri výpočte trov právneho zastúpenia do 11. júna 2019 z tarifnej hodnoty v správnej výške), keďže úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

14. Následne zákonný sudca vyslovuje po prvý raz právny názor o tom, že žaloba, tak ako bola sťažovateľom podaná v roku 2017, trpela vadami, ktoré bolo potrebné odstrániť a ku ktorých odstráneniu došlo podaním sťažovateľa z 11. júna 2019 bez výzvy súdu na odstránenie väd, a teda žaloba sa stala bezvadnou až od daného momentu (od 11. júna 2019).

15. Napokon zákonný sudca poukazuje na to, že otázka výšky tarifnej odmeny je otázkou jednoduchého (podústavného) práva a z tohto dôvodu ústavnej sťažnosti sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

16. Na výzvu ústavného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti reagovala zúčastnená osoba, ktorá v podaní z 2. marca 2026 uviedla, že sťažovateľ v konaní postupoval špekulatívne, keď sa žalobou pôvodne domáhal zrejme z dôvodu vyrubenia nižšieho súdneho poplatku zaplatenia sumy 20 000 eur.

17. Ďalej zúčastnená osoba poukazuje na to, že žalovaný nikdy neodmietol sťažovateľovi poskytnúť podklady k špecifikácii jeho žalobného nároku, naopak, bol to sťažovateľ, ktorý sa nikdy týchto podkladov od žalovaného nedomáhal.

18. Napokon zúčastnená osoba poukazuje na skutočnosť, že v čase začatia konania bol predmet konania sťažovateľom vymedzený na 20 000 eur, a teda túto sumu považuje zúčastnená osoba za východiskovú pri stanovení tarifnej odmeny za úkon právnej služby v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

III.3. Replika sťažovateľa:

19. Sťažovateľ sa na výzvu ústavného súdu vyjadril k stanovisku podpredsedu mestského súdu a stanovisku žalovaného podaním z 10. marca 2026 tak, že s predmetnými vyjadreniami mestského súdu ani žalovaného nesúhlasí.

20. Sťažovateľ zotrváva na nosnom dôvode ústavnej sťažnosti spočívajúcom v tom, že mestský súd napadnutým uznesením nerešpektoval právny názor vyslovený najvyšším súdom a ústavným súdom v danej právnej veci.

21. K argumentácii zákonného sudcu o vadách žaloby uvádza, že ide o novú argumentáciu, a tiež poukazuje na to, že ak by aj bolo pravdou, že žaloba v čase jej podania mala vady, ich odstránením sa žaloba stáva bezvadnou od počiatku – ku dňu podania žaloby a uvedené znamená, že sťažovateľ sa od počiatku domáhal zaplatenia sumy 112 999,66 eur.

22. Ďalej sťažovateľ poukazuje aj na to, že mestský súd aj v iných ostatných obdobných sporoch žalobcov ako pôvodných členov pri ich žalobách o priznanie vyrovnacieho podielu po skončení ich členstva u žalovaného rozhodol pri obdobnom neskoršom vyčíslení ich nárokov pre informačný

deficit od žalovaného v prospech žalobcu (ide o konania sp. zn. B2-21C/77/2019, B2-58C/89/2017, B2-13C/88/2017), t. j. výšku sadzby úkonu právnej služby posudzoval od počiatku od celej rozsudkom priznanej sumy a iba v tomto prípade sp. zn. B2-58C/86/2017 rozhodol inak.

23. Napokon v súvislosti s vyjadrením zúčastnenej osoby sa sťažovateľ podrobne vyjadruje ku skutočnostiam týkajúcim sa informačného deficitu spôsobeného žalovaným, ktorý mal za dôsledok skutočnosť, že žalobcovia (vrátane sťažovateľa) boli pri podávaní žalôb vystavení dôkaznej núdzi, keď si nemali ako zadovážiť dôkazy, z ktorých by bolo možné presnú výšku ich majetkových podielov vypočítať.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

24. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podania mestského súdu, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo súdneho spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

25. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia označených základných práv napadnutým uznesením mestského súdu tým, že sťažnosť proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktoré vydal vyšší súdny úradník, bola mestským súdom zamietnutá, pričom mestský súd nerešpektoval právny názor vyslovený dovolacím súdom i ústavným súdom v jeho právnej veci, ako aj z označených rozhodnutí vyplývajúcu kasačnú záväznosť, ktorá nebola rešpektovaná.

26. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

27. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením mestského súdu, s dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/171/2021 z 29. marca 2023 a najmä s nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 118/2025 zo 7. mája 2025.

28. Z nálezu ústavného súdu (bod 51) vyplýva toto: „Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 5Cdo/171/2021 z 29. marca 2023 (bod 13 odôvodnenia) konštatoval, že zo strany odvolacieho súdu (rovnako ako aj zo strany súdu prvej inštancie, pozn.) došlo zjavne k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces tým, že v rozpore so zmyslom zákonnej úpravy obsahu žalobného návrhu posúdil jeho podanie z 11. júna 2019 ako zmenu žaloby, hoci pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Najvyšší súd ďalej uviedol, že sťažovateľ v postavení žalobcu si neuplatnil iné právo, než to, ktoré označil v žalobe, podstatne nezmenil ani nedoplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe a žiadal vyplatiť percentuálny podiel na majetku žalovaného, ktorý podaním z 11. septembra 2019 vyčíslil v peňažnom vyjadrení. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje v súlade s § 455 CSP, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie

a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu. Teda mestský súd je pri rozhodovaní o výške trov konania viazaný už uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu.“

29. Ústavný súd súhlasí s tvrdením zákonného sudcu mestského súdu, že podstatou posudzovania ústavného súdu v skoršom konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 118/2025 bola otázka včasnosti podania sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ako aj s tým, že v náleze ústavného súdu je konštatované, že ústavný súd sa nezaoberal ďalšou argumentáciou sťažovateľa ani zúčastnenej osoby (napr. či sťažovateľ bol pri vyčíslení výšky svojho majetkového podielu v stave dôkaznej núdze z dôvodu na strane žalovaného, či mestský súd vychádzal pri výpočte trov právneho zastúpenia do 11. júna 2019 z tarifnej hodnoty v správnej výške), keďže úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

30. Zároveň však ústavný súd v náleze zo 7. mája 2025 jasne uviedol, že mestský súd je pri rozhodovaní o výške trov konania viazaný už uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu o tom, že nárok uplatnený sťažovateľom v konaní sa od počiatku nemenil, teda bol od počiatku rovnaký.

31. Ako aj najvyšší súd v dovolacom rozhodnutí uviedol, zmenou žaloby (§ 140 Civilného sporového poriadku) je taký návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo (kvantitatívna zmena) alebo ktorým sa uplatňuje iné právo (kvalitatívna zmena), alebo podstatná zmena, alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, teda prípad, ak žalobca síce naďalej žiada rovnaké plnenie (rovnakej kvality a rovnakého rozsahu), ale na základe iného skutkového stavu veci (skutkového základu veci), než ako ho uviedol v pôvodnej žalobe. V prejednávannej veci však nešlo ani o jednu z uvedených alternatív podstatných pre záver o zmene žaloby. Sťažovateľ si neuplatnil iné právo než to, ktoré označil v žalobe, podstatne nezmenil ani nedoplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe a žiadal vyplatiť 2,91 % podiel na majetku žalovaného predstavujúcom jeho 38,3 % a 40 % majetkový podiel na majetku Družstevnej únie SR a COOPUNIE Praha, ktorý vyčíslil v peňažnom vyjadrení.

32. Pokiaľ teda bolo najvyšším súdom ustálené, že nárok sťažovateľa bol od začiatku konania rovnaký a nemenil sa kvalitatívne ani kvantitatívne (teda činil 38,3 % a 40 % majetkový podiel v sume 112 999,66 eur) a pokiaľ v náleze ústavného súdu bolo konštatované, že mestský súd je pri rozhodovaní o výške trov konania viazaný už uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu, bol mestský súd pri rozhodovaní o výške trov konania týmto názorom viazaný a mal z neho vychádzať.

33. K argumentácii zákonného sudcu vo vyjadrení z 27. februára 2026 o vadách žaloby, ktoré boli odstránené až podaním sťažovateľa z 11. júna 2019, ústavný súd uvádza, že okrem toho, že táto argumentácia bola uplatnená zo strany mestského súdu po prvý raz až v konaní pred ústavným súdom a z tohto dôvodu sa ňou ústavný súd nemôže a nebude zaoberať (predmetom prieskumu ústavného súdu je len argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosťou napadnutom rozhodnutí, ktorú nie je možné vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti kvalitatívne rozšíriť a rozhodnutie tak v podstatných okolnostiach doodôvodniť alebo ho odôvodniť alternatívne a nahradiť tak pôvodné rozhodovanie), je táto aktuálna argumentácia mestského súdu v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého uznesenia, ktoré v bode 17 uvádza, že „Žalobca žalobný návrh v žalobe formuloval jasne a zrozumiteľne (tento neobsahoval vady, pričom na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca mal od počiatku v úmysle po zadovážení chýbajúcich podkladov (účtovných závierok) žalobný návrh (žalovanú sumu) rozšíriť (špecifikovať)“.

34. Vzhľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením mestského súdu došlo k porušeniu práv sťažovateľa vyjadrených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

35. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, túto požiadavku považuje ústavný súd za neprimeranú a zastáva názor, že na relevantné poskytnutie ochrany označeným základným právam sťažovateľa postačuje zrušenie napadnutého rozhodnutia (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie na ďalšie konanie a rozhodnutie

36. Keďže ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľa aj vrátiť vec v zmysle § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde mestskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto nálezu).

37. Po zrušení napadnutého uznesenia a vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou mestského súdu rozhodnúť o výške trov právneho zastúpenia z tarifnej hodnoty vyplývajúcej z už uvedených záverov najvyššieho súdu a ústavného súdu (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

VI.

Trovy konania

38. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 521,60 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

39. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2026 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti, replika sťažovateľa) v sume 396,50 eur a režijný paušál 3-krát v sume 15,86 eur (rok 2026). K tomu bola pripočítaná daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vo výške 23 %, čo predstavuje sumu 1 521,60 eur, keďže právny zástupca sťažovateľa je vedený v zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH.

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu